

Arrest

nr. 281 176 van 30 november 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. DAEM
Burgemeester Nolfstraat 5
8500 KORTRIJK

tegen:

de stad BRUGGE, vertegenwoordigd door de burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jamaicaanse nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Brugge van 9 augustus 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 augustus 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 september 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. DAEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. BEHEYDT, die *loco* advocaat J. VAN MAELE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 maart 2016 dient de verzoeker, bij het gemeentebestuur van Torhout, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, meer bepaald als bloedverwant in opgaande lijn van de minderjarige Belgische onderdaan J. C., geboren op 8 december 2015. Het gevraagde verblijfsrecht wordt erkend en de verzoeker wordt in bezit gesteld van een F-kaart.

Op 23 september 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing die een einde stelt aan verzoekers recht op verblijf van meer dan drie maanden. De verzoeker wordt, onder de vorm van een bijlage 21, op 5 oktober 2020 in kennis gesteld van deze beslissing.

Met een aangetekende brief van 1 juni 2022, gericht aan de burgemeester van de stad Roeselare, dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Na een negatieve woonstcontrole op 27 juni 2022 beslist het gemeentebestuur van Roeselare op 19 juli 2022 tot de niet inoverwegingneming van de voormelde aanvraag (bijlage 2). Het administratief dossier bevat geen gegevens waaruit de kennisgeving van deze beslissing aan de verzoeker kan blijken.

Op onbekende datum (blijkens het verzoekschrift op 21 juni 2022) wordt de verzoeker van zijn vrijheid beroofd en overgebracht naar het gesloten centrum voor illegalen te Brugge. Het administratief dossier bevat echter geen verdere gegevens omtrent enige beslissing tot vasthouding, noch omtrent een verwijderingsbesluit dat jegens de verzoeker zou zijn getroffen.

Op 5 augustus 2022 dient de verzoeker, bij wege van volmacht aan zijn raadsman, bij het gemeentebestuur van de stad Brugge een aanvraag in voor een verblijfskaart in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Europese Unie, dit wederom in de hoedanigheid van bloedverwant in opgaande lijn van zijn minderjarige Belgische zoon J.C.

De verzoeker wordt op 5 augustus 2022 in het bezit gesteld van een bijlage 19ter.

Op 9 augustus 2022 neemt de gemachtigde van de burgemeester van de stad Brugge inzake deze laatste aanvraag een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Het betreft de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker, onder de vorm van een bijlage 20, ter kennis gebracht op 10 augustus 2022 en is als volgt gemotiveerd:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, § 3, gelezen in combinatie met artikel 58, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 05-08-2022 werd ingediend door:

Naam : C.

Voorna(a)m(en) : S. A.

Nationaliteit : Jamaica

Geboortedatum: X

Geboorteplaats : Kingston (Jamaica)

Identificatienummer in het Rijksregister : (...)

verklaart te verblijven te : ZANDSTRAAT 150, 8200 Brugge

om de volgende reden geweigerd :

(...)

x Uit de controle van de verblijfplaats blijkt dat de betrokkene niet verblijft op het grondgebied van de gemeente waar hij/zij zijn/haar aanvraag heeft ingediend ;

Het centrum voor illegalen is een gesloten centrum. Het is een transitcentrum waar de personen kort verblijven. Het centrum illegalen kan niet aanzien worden als een hoofdverblijfplaats, dit conform de Algemene Onderrichtingen van de bevolkingsregisters, gecoördineerde versie van 31 maart 2019. En uit de adrescontrole en de controle van het rijksregister blijkt dat het familielid die de gezinshereniging opent, niet op het grondgebied van de gemeente staat ingeschreven.

(...)"

2. Over de rechtspleging

De verzoeker heeft de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) er tijdig van in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

3. Over de ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen worden twee excepties van niet-ontvankelijk opgeworpen.

3.1. De eerste exceptie luidt als volgt:

“1.

Verzoeker stelde zijn vordering bij Verzoekschrift ter indiening van een Beroep tot Nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dit ondertekend door de raadsman Mr. Felix DAEM.

2.

Concluant stelt vast dat verzoeker louter een volmacht sloot om in plaats van de volmachtgever op te treden en namens hem te handtekenen bij het indienen van een aanvraag aanvraag gezinshereniging evenals het overmaken van de vereiste stukken en alle mogelijke verdere afspraken met de gemeente/stad hieromtrent.

Dit houdt in dat er geen volmacht voorligt op grond waarvan een verzoek ter indiening van een Beroep tot Nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan worden ingediend en ondertekend door de raadsman noch dat er sprake is van een bijzondere volmacht om woonplaats te bepalen bij de raadsman.

Artikel 39/69 van de Wet van 15.12.1980 stelt nochtans:

(...)

§ 1. Het verzoekschrift wordt ondertekend door de partij of door een advocaat die voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 39/56.

Het verzoekschrift moet op straffe van nietigheid :

1° de naam, nationaliteit, woonplaats van de verzoekende partij, en het kenmerk van haar dossier bij de verwerende partij zoals vermeld op de bestreden beslissing bevatten;

2° de keuze van woonplaats in België bevatten;

3° de beslissing vermelden waartegen het beroep gericht is;

4° een uiteenzetting van de feiten en de middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen;

5° de taal voor het overeenkomstig artikel 39/60 horen ter terechtzitting vermelden;

6° ingediend worden in het Nederlands of het Frans, afhankelijk van de taal van de behandeling zoals bepaald met toepassing van artikel 51/4;

7° ondertekend zijn door de verzoeker of zijn advocaat.

8° in voorkomend geval, het verzoek te genieten van de pro deo en de stukken waaruit die aanspraak blijkt. De Koning bepaalt bij een in Ministerraad overlegd besluit, de stukken die de verzoeker moet overleggen ter ondersteuning van zijn verzoek tot pro deo.

(...)

3

Gelet het verzoek niet ondertekend werd door verzoeker zelf, er geen volmacht voorligt op grond waarvan verzoek ter indiening van een Beroep tot Nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kon worden ingediend door de raadsman van verzoeker en er tevens geen woonplaats gekend is voor verzoeker conform het Rijksregister en de raadsman van verzoeker geen mandaat voorlegt waaruit blijkt dat hij ten tijde van het aantekenen van het hoger beroep over het bijzonder mandaat beschikte om woonstkeuze te doen voor verzoeker op zijn kantooradres, dient het verzoek als nietig te worden beschouwd gelet in strijd met artikel 39/69 §1,2° Wet van 15.12.1980.”

Uit het door de verweerder geciteerde artikel 39/69, §1, tweede lid, 7°, van de Vreemdelingenwet volgt inderdaad dat het verzoekschrift, op straffe van nietigheid, moet worden ondertekend door de verzoeker of zijn advocaat. Het volstaat dan ook dat het verzoekschrift door de advocaat van de verzoeker is ondertekend. Een handtekening van de verzoeker zelf is enkel vereist indien er geen advocaat heeft ondertekend, *quod non in casu*. De Raad stelt dan ook vast dat het thans voorliggende verzoekschrift

geheel conform het bepaalde in artikel 39/69, §1, tweede lid, 7°, van de Vreemdelingenwet werd ingediend.

De verweerder kan niet vereisen dat de advocaat van de verzoeker zijn mandaat bewijst. Naar luid van artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet mogen de partijen zich laten vertegenwoordigen of bijstaan door advocaten die op de tabel van de Orde der Advocaten of op de lijst van stagiairs zijn ingeschreven en hierbij is niets bepaald over een volmacht waarover die raadslieden zouden moeten beschikken. In de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is geworden, wordt voorts uitdrukkelijk van “*de regels van het mandaat ad litem*” gesproken (*Parl. St., Kamer, 2005-06, nr. 51K2479/001, p. 131*). Bijgevolg is het in artikel 440 van het Ger.W. vastgelegde beginsel dat het mandaat *ad litem* steeds wordt vermoed, niet onverenigbaar met en dus van toepassing op de rechtspleging bij de Raad.

Uit artikel 440, tweede lid, van het Ger.W. volgt dat de advocaat wordt geacht gemachtigd te zijn door de partij waarvoor hij optreedt, zonder daarvan het bewijs te moeten leveren. Het mandaat *ad litem* heeft betrekking op het voeren van een rechtsgeding en de advocaat kan bij de uitvoering van dat mandaat alle handelingen stellen die nodig lijken om dat geding tot een goed einde te brengen, zoals het ondertekenen van het verzoekschrift en de keuze van de woonplaats in België. Er is geen enkele bepaling in de Vreemdelingenwet of het PR RvV (koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen) die verbiedt dat bij het indienen van het verzoekschrift woonplaatskeuze wordt gedaan op het kantooradres van de advocaat van de verzoekende partij.

Het vermoeden van een regelmatig mandaat is echter wel weerlegbaar. De bewijslast berust dan wel bij degene die zulks betwist en niet bij de betrokken advocaat, terwijl de contacten tussen de advocaat en zijn cliënt onder het beroepsgeheim vallen (RvS 22 december 2010, nr. 210.056).

De Raad stelt vast dat de verweerder geen enkel begin van bewijs levert die het vermoeden dat F. Daem het mandaat *ad litem* beschikt kan weerleggen.

De eerste exceptie wordt derhalve verworpen.

3.2. In een tweede exceptie werpt de verweerder op dat de verzoeker geen belang heeft bij zijn beroep. Deze exceptie wordt als volgt toegelicht:

“1.

Verzoeker stelt dat hij hoedanigheid en belang heeft bij het instellen van huidig beroep. Verzoeker stelt louter dat verzoeker persoonlijk belang heeft bij het indienen van het verzoekschrift.

2.

Artikel 39/56, 1ste lid van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

(...)

De beroepen bedoeld in artikel 39/2 kunnen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang.

(...)

Uw Zetel oordeelde reeds eerder omtrent de toepassing van artikel 39/56, 1ste lid van de voormelde wet (Arrest 246.085 dd. 14.12.2020, RvV X/VIII):

(...)

De Raad merkt verder ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet, de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voormeld artikel 39/56 in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198-413).

4

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij is gegriefd door de bestreden rechtshandelingen dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden handeling moet de verzoekende partij bovendien een concreet voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren. Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Wanneer er twijfel rijst omtrent het belang van de verzoekende partij, komt het haar toe aan de Raad alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat zij in de concrete omstandigheden van de zaak een belang bij de nietigverklaring heeft of behoudt (RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

(...)

Belangrijk is op te merken is dus dat het belang - conform de rechtspraak van de Raad van State - persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en geoorloofd moet zijn.

Verzoeker bewijst evenwel geenszins dat er sprake is van een actueel belang.

3.

Concluant verwijst naar het uittreksel uit het Rijksregister, afgeleverd per 25.08.2022. Uit dit uittreksel blijkt dat verzoeker sedert 23.09.2020 afgevoerd is van ambtswege. Verzoeker had dus geen woonplaats in België noch ten tijde van het aantekenen van het beroep tot nietigverklaring noch op heden.

Artikel 52 §1 van het Koninklijk Besluit van 08.10.1981 stelt uitdrukkelijk dat een aanvraag voor een verblijfkaart moet ingediend worden bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft. Uit het Rijksregister blijkt aldus dat concluant evenwel niet verbleef op het grondgebied van Stad Brugge ten tijde van het instellen van het hoger beroep noch op heden.

Verzoeker bewijst dus niet een actueel belang te hebben tot het instellen van het hoger beroep tot nietigverklaring, dit zowel ten tijde van het instellen van het hoger beroep als op heden.

In die zin is het verzoek onontvankelijk."

Met betrekking tot de kritiek dat de verzoeker in het verzoekschrift zijn actueel belang niet bewijst en dat hij in het verzoekschrift louter stelt dat hij over het vereiste belang en hoedanigheid beschikt, merkt de Raad op dat geen enkele bepaling voorschrijft dat het belang in het verzoekschrift nader moet worden toegelicht of onderbouwd (RvS 2 mei 2003, nr. 119.723; RvS 15 januari 2020, nr. 246.626).

Daarnaast dient erop te worden gewezen dat excepties zonder voorbehoud moeten worden geformuleerd en dat zij gestaafd moeten zijn met concrete feitelijke en juridische bewijsgegevens (cf. RvS 16 februari 2012, nr. 218.019; RvS 27 januari 2011, nr. 210.760; RvS 22 januari 2008, nr. 178.814).

De verweerder stelt dat de verzoeker blijkens het Rijksregister (inventaris verweerder, stuk 9) reeds sedert 23 augustus 2020 geen woonplaats meer heeft in België. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat, in tegenstelling tot hetgeen de verweerder voorhoudt, op datum van 23 augustus 2020 geen afvoering van ambtswege in het Rijksregister werd aangebracht. Het Rijksregister bevat op datum van 23 augustus 2020 enkel de volgende vermelding "afgevoerd – verlies van verblijfsrecht", na de vermelding op 18 augustus 2020 van "Roeselare". Bij de code 001 wordt wel op 30 maart 2020 een afvoering van ambtswege aangebracht, doch nadien werd bij diezelfde code opnieuw "Roeselare" vermeld op 18 augustus 2020. De verweerder licht niet toe hoe uit de vermelding onder de code 001 "afgevoerd – verlies van verblijfsrecht" zou moeten blijken dat de verzoeker geen woonplaats meer had in België op het moment van het instellen van de onderhavige vordering en daarna. Dit klemt *in casu* des te meer nu op het door de verweerder bijgebrachte uittreksel uit het Rijksregister onder de code 005 op datum van 5 augustus 2022, en dus recenter dan 23 augustus 2020, nog de vermelding "Brugge" werd aangebracht. De verweerder licht niet toe waarom en hoe uit deze gegevens van het Rijksregister dan precies zou blijken dat de verzoeker niet verbleef op het grondgebied van de stad Brugge ten tijde van het instellen van het hoger beroep en ook daarna.

Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat de verweerder nagelaten heeft om de in de nota met opmerkingen geformuleerde exceptie met de nodige concrete feitelijke en juridische bewijsgegevens te onderbouwen.

Bovendien houdt de kritiek, dat de verzoeker de kwestieuze verblijfsaanvraag krachtens artikel 52, §1, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) moet indienen bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft, verband met de grond van de zaak.

De tweede exceptie van niet-ontvankelijk wordt derhalve verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

De verzoeker beroept zich in een eerste en enig middel op de schending van de artikelen 40ter en 42 van de Vreemdelingenwet, van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit, van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

4.1. De verzoeker verschaft de volgende toelichtingen:

“III. DE MIDDELEN

EERSTE EN ENIGE MIDDEL: Schending van de artikel 40ter en 42 van de Vreemdelingenwet en artikel 52 van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, schending van de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel en van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

6. Blijkens de bestreden beslissing is de aanvraag als familielid van een burger van Unie geweigerd op grond van het feit dat verzoeker, na een woonstcontrole, niet kan worden aangetroffen op het grondgebied van de gemeente waar hij de aanvraag heeft ingediend.

Meer in het bijzonder stelt de bestreden beslissing dat het centrum voor illegalen niet aanzien kan worden als een “hoofdverblijfplaats” in de zin van de Algemene Onderrichtingen van de bevolkingsregisters.

7. Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

[...]”

Artikel 42, §3 en 4 van de Vreemdelingenwet stelt:

“§ 3. Voor de familieleden van de burger van de Unie die zelf geen burgers van de Unie zijn, wordt het recht op verblijf geconstateerd door een verblijfsvergunning. Zij worden ingeschreven in het vreemdelingenregister. De geldigheidsduur van deze verblijfsvergunning is gelijk aan de voorziene periode van verblijf van de burger van de Unie die zij begeleiden of vervoegen en bedraagt ten hoogste vijf jaar vanaf de datum van afgifte.

§ 4. De verklaring van inschrijving en de verblijfsvergunning worden afgegeven volgens de modaliteiten door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen.
[...]"

Artikel 52 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 (Hierna: "Verblijfsbesluit") bepaalt:

§ 1. [1 Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden " Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ", die voorkomen in de tweede paragraaf van de tekst op de voorzijde van dit document, worden geschrapt.

Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter.]1

Na de woonstcontrole wordt de betrokkene ingeschreven in het vreemdelingenregister en hij ontvangt een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur van [1 zes maanden]1 te rekenen vanaf de aanvraag.

De woorden " van het Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ", die voorkomen in het tweede lid van de tekst op zijde 1 van dit document, worden geschrapt.

§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken :

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° [1 de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.]1

§ 3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

8. De Vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid tot het indienen van een aanvraag gezinshereniging met een Belgisch minderjarig kind.

De daartoe te volgen procedure is vastgelegd in artikel 52 van het Verblijfsbesluit.

Eén van de voorwaarden voor de afgifte van een attest van immatriculatie is de controle van de verblijfplaats van de betrokkene.

Nergens in artikel 52 van het Verblijfsbesluit wordt er gesproken over de "hoofdverblijfplaats".

Nochtans is de term "hoofdverblijfplaats" in verschillende andere bepalingen van het Verblijfsbesluit terug te vinden. (Zie onder meer: artikel 26.3 en artikel 74)

Hieruit leidt verzoeker af dat het onderscheid tussen "hoofdverblijfplaats" en "verblijfplaats" relevant is.

9. In elk geval kan er geen twijfel over bestaan dat verzoeker kon worden aangetroffen in het gesloten centrum van Brugge, waar hij sinds 21 juni 2022 ononderbroken verblijft.

In casu heeft de door wet voorziene woonstcontrole nooit plaatsgevonden. Dit blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing. Er wordt gewezen op het feit dat het verblijf van personen in een gesloten centrum per definitie een tijdelijk karakter heeft waardoor er geen sprake kan zijn van een hoofdverblijfplaats.

De vaststelling van verwerende partij dat “uit de controle van de verblijfplaats blijkt dat de betrokkene niet verblijft op het grondgebied van de gemeente waar hij zijn aanvraag heeft ingediend” is manifest onjuist.

Ten eerste omdat de woonstcontrole nooit plaatsvond.

Ten tweede omdat, indien er een woonstcontrole had plaatsgevonden, verzoeker wel degelijk zou worden aangetroffen in het gesloten centrum, gelegen op het grondgebied Brugge.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door de motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken uit de beslissing. De motieven moeten minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. In casu is dat niet het geval, zoals hierboven werd aangetoond. De opgegeven motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen, waardoor de materiële motiveringsplicht geschonden werd.

10. Bovendien leidt de bestreden beslissing tot de de facto onmogelijkheid voor verzoeker om een aanvraag gezinshereniging met zijn minderjarig Belgisch kind in te dienen. Minstens vormt de bestreden beslissing een onoverkomenlijke hindernis voor de afgifte van een attest van immatriculatie.

Immers, indien verzoeker de aanvraag had ingediend bij het gemeentebestuur van zijn laatste officiële adres zou de woonstcontrole eveneens negatief worden bevonden nu hij daar nooit kan worden aangetroffen.

Nochtans kan verzoeker zonder enig probleem worden aangetroffen op het door hem opgegeven verblijfsadres, zijnde het gesloten centrum van Brugge.

Verzoeker benadrukt dat zijn overbrenging naar het gesloten centrum van Brugge buiten zijn wil om gebeurde. Meer nog, bij verzoeker rijst het vermoeden dat zijn aanhouding en overbrenging het gevolg zijn van de woonstcontrole ten gevolge van de indiening van een aanvraag tot regularisatie, ingediend bij de stad Roeselare op 1 juni 2022.

Die de facto onmogelijkheid tot het indienen van een aanvraag gezinshereniging met zijn minderjarig kind, ten gevolge het verblijf van verzoeker in gesloten centrum, kan nooit de bedoeling geweest zijn van de wetgever, die in deze principiële mogelijkheid voorzag.

Verwerende partij handelt derhalve kennelijk onredelijk en onzorgvuldig.

Hierdoor schendt de bestreden beslissing de artikelen 40ter en 42 van de Vreemdelingenwet en artikel 52, §3 van het Verblijfsbesluit alsook de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

11. Verwerende partij diende rekening te houden met alle omstandigheden eigen aan het geval, en het redelijkheidsbeginsel te respecteren. Nu dit niet gebeurd is, kon verwerende partij volgens verzoeker niet tot een redelijke, zorgvuldige en afdoende gemotiveerde beslissing komen.

Om deze redenen wenst verzoeker dan ook de nietigverklaring te bekomen van de aangevochten beslissing.

De bestreden beslissing schendt alle bovenvermelde wettelijke bepalingen en beginsel van behoorlijk bestuur.

Het verzoek tot nietigverklaring dient dan ook ontvankelijk en gegrond verklaard te worden.”

4.2. De verweerder repliceert hierop in de nota met opmerkingen als volgt:

*“A. EERSTE MIDDEL: ER IS GEEN SCHENDING VAN ARTIKEL 40TER EN 42 VAN DE VREEMDELINGENWET EN ARTIKEL 2 EN 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1992 BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN NOCH VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL OF HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL.
ER IS GEEN SCHENDING VAN ARTIKEL 52 VAN HET KB VAN 08.10.1981*

1.

In een eerste (en enige) middel stelt verzoeker dat de bestreden Beslissing in strijd is met:

- Artikel 40ter en 42 van de Vreemdelingenwet in samenhang gelezen met een schending van
- de artikelen 52 van het KB van 08.10.1981;
- de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;
- artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet;
- de materiële motiveringsplicht;
- de formele motiveringsplicht;
- het zorgvuldigheidsbeginsel;
- het redelijkheidsbeginsel

2.

Kort samengevat, komt de stelling van verzoekende partij erop neer dat door conculant de beslissing tot weigering van een verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Europese Unie niet afdoende gemotiveerd is niet precies en volledig zou zijn.

Tevens stelt verzoekende partij dat conculant miskenning zou maken van Artikel 40ter en 42 van de Vreemdelingenwet en artikel 52 van het KB van 08.10.1981. Dit in samenhang met de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Aldus besluit verzoekende partij dat de bestreden Beslissing, gemotiveerd zoals hierboven uiteengezet, nietig dient verklaard te worden.

a) GEEN SCHENDING VAN ARTIKEL 40TER EN 42 VAN DE VREEMDELINGENWET NOCH ARTIKEL 52 VAN HET KB VAN 08.10.1981 (VREEMDELINGENBESLUIT)

1.

Overeenkomstig artikel 1, §1, 1° en 2°, van de wet van 19 juli 1991 betreffende de bevolkingsregisters, de identiteitskaarten, de vreemdelingenkaarten en de verblijfsdocumenten worden de vreemdelingen die toegelaten of gemachtigd zijn tot langer verblijf of die om een andere reden krachtens de vreemdelingenwet, ingeschreven in het bevolkingsregister of het wachtregister op de plaats of waar zij hun hoofdverblijf plaats gevestigd hebben. Artikel 3 van deze wet definieert de hoofdverblijfplaats als de plaats waar de leden van een huishouden of een alleenstaande gewoonlijk leven.

Artikel 16, §1, van het koninklijk besluit van 16 juli 1992 betreffende de bevolkingsregisters en het vreemdelingenregister preciseert dat de bepaling van de hoofdverblijfplaats is gebaseerd op een feitelijke situatie, dat wil zeggen de vaststelling van een effectief verblijf in een gemeente gedurende het grootste deel van het jaar. Deze vaststelling gebeurt op basis van verschillende elementen, met name de plaats waarheen de betrokkene gaat na zijn beroepsbezigheden, de plaats waar de kinderen naar school gaan, de arbeidsplaats, het energieverbruik en de telefoonkosten, het gewone verblijf van de echtgenoot of van andere leden van het huishouden.

In eerdere Rechtspraak van Uw Raad, was deze reeds van oordeel dat het bewarend en tijdelijk karakter van het gedwongen verblijf in het gesloten centrum niet verenigbaar is met het "effectief verblijf in een gemeente gedurende het grootste deel van het jaar". De verzoeker zal immers het gesloten centrum hoe dan ook verlaten, zij het door de tenuitvoerlegging van een gebeurlijk bevel om het grondgebied te verlaten, zij het omwille van een eventuele vrijlating.

Het gesloten centrum kan bijgevolg niet worden beschouwd als hoofdverblijfplaats in de zin van artikel 1 van de voormelde wet van 19 juli 1991.

Er kan ter zake verwezen worden naar Arrest 240 061 dd. 26.08.2020 (stuk 11.b)) evenals 253 270 dd. 21.04.2021 (stuk 11 c)), waarin evenzeer door Uw Raad werd geoordeeld dat het Centrum voor Illegalen Brugge niet in aanmerking kan genomen worden als (hoofd-)verblijfplaats. Tevens verwijst conculant naar Arrest 269 018 dd. 25.02.2022 (stuk 11 .e) waar hetzelfde recentelijk nog beslist werd.

2.

Tevens is er - in tegenstelling tot hetgeen dat wordt voorgehouden door verzoeker - geen sprake van dat een woonstcontrole per definitie dient in te houden dat er ook een wijkagent ter plaatse dient te komen. Conculant wist van de aanwezigheid van verzoeker in het CIB en twijfelt er niet aan dat bij een

fysieke controle verzoeker aanwezig zou zijn. Dit is echter niet vereenzelvigen met het hebben van een hoofdverblijfplaats.

Concluant beschikte immers over een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese unie waarbij verzoeker zelf verklaart te verblijven te 8200 Brugge, Zandstraat 150. Dit is het adres van het CIB zodat er geen twijfel kan zijn omtrent de aanwezigheid van verzoeker.

Zoals hoger aangegeven, kan het gesloten centrum niet als hoofdverblijfplaats in de zin van artikel 1 van de voormelde wet van 19 juli 1991 worden beschouwd.

Uw Raad oordeelde tevens al eerder dat de woonstcontrole zoals opgenomen in artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit geenszins inhoudt dat er een fysieke controle ter plaatse dient te gebeuren (Arrest 68 181 van 10.10.2011, RvV X/II - stuk 11.d):

(...)

De Raad merkt op dat artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit er niet aan in de weg staat dat een weigeringsbeslissing middels een bijlage 20 wordt genomen ten aanzien van een familielid van een EU-burger, wanneer uit de vaststellingen blijkt dat deze niet of niet meer op het grondgebied van de gemeente verblijft. De gemeente Boom stelt aan de hand van de registratiekaart van de penitentiaire instelling vast dat verzoeker op 3 mei 2011 werd opgesloten in Nederland. Deze vaststelling wordt niet betwist door verzoeker. Deze feitelijke vaststelling volstaat opdat de gemeente op kennelijk redelijke wijze kan concluderen dat verzoeker niet op het grondgebied van de gemeente verblijft. Het feit dat de gemeente rekening houdt met de mededeling van de penitentiaire instelling aan de hand van de registratiekaart waaruit blijkt dat verzoeker werd opgesloten, geldt als woonstcontrole in zin de van artikel 52, § 3 van het Vreemdelingenbesluit. Verzoeker kan aldus niet worden gevolgd waar hij stelt dat er geen negatieve woonstcontrole heeft plaatsgehad. Nergens wordt bepaald dat de woonstcontrole dient te bestaan uit een controle ter plaatse.

(...)

Concluant had dus geen enkele verplichting - rekening houdend met de aanvraag van verzoeker zelf, om een wijkagent ter plaatse te laten gaan om een vaststelling hieromtrent te doen.

3.

Verzoeker stelt vervolgens dat het onderscheid tussen "hoofdverblijfplaats" en "verblijfplaats" relevant is aangezien de afgifte van een attest van immatriculatie een controle van verblijfplaats eist en art. 52 van het Verblijfsbesluit niet spreekt over "hoofdverblijfplaats".

Concluant wijst erop dat artikel 1, §1, 2°, van de wet van 19 juli 1991 betreffende de bevolkingsregisters, de identiteitskaarten, de vreemdelingenkaarten en de verblijfsdocumenten spreekt over een "hoofdverblijfplaats". In het kader van onderzoek naar de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, dient concluant dus weldegelijk de hoofdverblijfplaats na te gaan.

8

Tevens kan verwezen worden naar Arrest 269 018 dd. 25.02.2022 (stuk 11 .e) waaruit blijkt dat er geen relevant onderscheid tussen "hoofdverblijfplaats" en "verblijfplaats" is.

Het onderscheid tussen "hoofdverblijfplaats" en "verblijfplaats" is dus irrelevant.

4.

Gelet bovenstaande blijkt dat er geenszins schending is van art. 40ter en 42 Vreemdelingenwet en art. 52 § 1 van het Vreemdelingenbesluit.

b) GEEN SCHENDING VAN DE FORMELE MOTIVERINGSPLICHT

1.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de

beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelfde motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

2.

Concluant heeft besloten tot de niet-inoverwegingneming van het verzoek dd. 09.08.2022, op basis van de motivatie die door haar wordt aangehaald in de bestreden Beslissing, met name:

(...)

Uit de controle van de verblijfplaats blijkt dat de betrokken niet verblijft op het grondgebied van de gemeente waar hij/zij zijn/haar aanvraag heeft ingediend; Het Centrum voor Illegalen is een gesloten centrum. Het is een transitcentrum waar personen kort verblijven. Het Centrum voor Illegalen kan niet aanzien worden als een hoofdverblijfplaats. Dit conform de Algemene Onderrichtingen van de Bevolkingsregisters, gecoördineerde versie van 31/03/2019. En uit de adrescontrole en de controle van het rijksregister blijkt dat het familielid die de gezinshereniging opent, niet op het grondgebied van de gemeente staat ingeschreven.

(...)

Genoegzaam blijkt uit de motivering vanwege concluant dat de aanvraag vanwege verzoeker niet in overweging werd genomen, gelet verzoeker niet verbleef op het grondgebied van de gemeente waar hij zijn aanvraag indiende, zeker gelet het Centrum voor Illegalen niet als een hoofdverblijfplaats kan worden beschouwd.

Inderdaad werd als dusdanig de aanvraag overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet in overweging genomen.

3.

Wanneer de aanvraag van verzoeker wordt nagekeken, blijkt uitdrukkelijk dat deze aangeeft hoofdverblijfplaats te hebben te 8200 Brugge, (...), zijnde het adres van het Centrum voor Illegalen te Brugge.

De controle van de verblijfplaats houdt niet per definitie in dat een wijkagent zich ter plaatse dient te begeven om nazicht te doen, indien uit de eigen aanvraag van verzoekende partij reeds blijkt dat deze op het opgegeven adres geen hoofdverblijfplaats kan kennen.

In casu is het duidelijk dat verzoeker geen hoofdverblijfplaats kon kennen op het adres van het Centrum voor Illegalen te Brugge, gelet dit in strijd is met de Algemene Onderrichtingen van de Bevolkingsregisters. Verzoeker werd ook nooit op dit adres ingeschreven, hetgeen blijkt uit het door concluant voorgelegde uittreksel uit het Rijksregister (stuk 9).

Aldus blijkt genoegzaam uit de beslissing van concluant om welke reden de aanvraag werd geweigerd, namelijk het ontbreken van een verblijfplaats op het grondgebied van de gemeente waar de aanvraag werd gedaan. Dit blijkt ook uit het verweer van verzoeker zelfwaar deze repliceert dat de notie 'verblijfplaats' door Stad Brugge wordt miskend onder verwijzing naar de hoofdverblijfplaats en onderrichtingen uit het bevolkingsregister.

4.

Verzoeker bewijst niet op welk punt de door concluant gehanteerde motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden Beslissing is genomen. Zijn middel faalt derhalve.

c) GEEN SCHENDING VAN DE MATERIELE MOTIVERINGSPLICHT

1.

Verzoekende partij besluit tot een schending van de motiveringsplicht, omdat volgens hem de inhoud van de bestreden Beslissing niet zou overeenkomen met de werkelijkheid. Er zou geen woonstcontrole hebben plaatsgevonden.

2.

Concluant verwijst naar hetgeen reeds hoger werd uiteengezet. Artikel 52 §1 Vreemdelingenbesluit schrijft geenszins voor dat er sprake moet zijn van een effectieve controle indien reeds uit bv. het Rijksregister of andere stukken blijkt dat er geen sprake is van een effectieve verblijfplaats op het grondgebied van Stad Brugge.

3.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

4.

Genoegzaam blijkt uit enerzijds het voorgelegde document tot aanvraag evenals uit het attest van het Centrum voor Illegalen te Brugge dat er geen hoofdverblijfplaats gekend is in hoofde van verzoeker op het grondgebied van Stad Brugge zodat - terecht - de toekenning van een langer verblijf werd geweigerd.

Het middel van verzoeker faalt derhalve. Verzoeker bewijst geen manifeste beoordelingsfout.

d) GEEN SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL NOCH VAN HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL

1.

Evenmin is er sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

11

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als Rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 52, §1 van koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, bepaalt:

(...)

§ 1. Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden " Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ", die voorkomen in de tweede paragraaf van de tekst op de voorzijde van dit document, worden geschrapt.

(...)

Uit deze bepaling blijkt dat het gemeentebestuur de aanvraag weigert door middel van een bijlage 20 indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft.

Het doel van een woonstcontrole is het bepalen van de hoofdverblijfplaats van betrokkene met het oog op de inschrijving in het bevolkingsregister of het vreemdelingenregister. Artikel 52, § 1 van het Vreemdelingenbesluit stelt immers duidelijk dat het familielid van een burger van de Unie, die zelf geen burger van de Unie is en de familieband bewijst en een aanvraag indient voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft, pas na woonstcontrole wordt ingeschreven in het vreemdelingenregister waarna hij een attest van immatriculatie ontvangt.

Overeenkomstig artikel 1, §1, 1° en 2° van de wet van 19 juli 1991 betreffende de bevolkingsregisters, de identiteitskaarten, de vreemdelingenkaarten en de verblijfsdocumenten, worden de vreemdelingen die toegelaten of gemachtigd zijn tot langer verblijf of die om een andere reden krachtens de Vreemdelingenwet, ingeschreven in het bevolkingsregister of het wachtregister op de plaats of waar zij hun hoofdverblijfplaats gevestigd hebben. Artikel 3 van deze wet definieert de hoofdverblijfplaats als de plaats waar de leden van een huishouden of een alleenstaande gewoonlijk leven.

Artikel 16 van het Koninklijk besluit van 16 juli 1992 betreffende de bevolkingsregisters en het vreemdelingenregister geeft verdere duiding bij het begrip 'hoofdverblijfplaats' en luidt als volgt:

(...)

“§ 1. De bepaling van de hoofdverblijfplaats is gebaseerd op een feitelijke situatie, dat wil zeggen de vaststelling van een effectief verblijf in een gemeente gedurende het grootste deel van het jaar. Deze vaststelling gebeurt op basis van verschillende elementen, met name de plaats waarheen de betrokkene gaat na zijn beroepsbezigheden, de plaats waar de kinderen naar school gaan, de arbeidsplaats, het energieverbruik en de telefoonkosten, het gewone verblijf van de echtgenoot of van andere leden van het huishouden. § 2. (opgeheven)

§ 3. Het volstaat niet dat iemand enkel de bedoeling uit om zijn hoofdverblijfplaats op een gegeven plaats te vestigen of een eigendomstitel, een huurcontract of elk ander bewijs van bewoning voorlegt om voor het betrokken gemeentebestuur de inschrijving als hoofdverblijfplaats te rechtvaardigen. ”

(...)

Het is duidelijk dat de motivering van de verwerende partij in de bestreden beslissing dat de woonstcontrole negatief is omdat het Centrum voor Illegalen een gesloten centrum is waar de personen kort verblijven en dit daarom niet kan aanzien worden als een hoofdverblijfplaats.

Aldus is het bewarend en tijdelijk karakter van het gedwongen verblijf in het gesloten centrum niet verenigbaar is met het “effectief verblijf in een gemeente gedurende het grootste deel van het jaar”. Zoals hoger geschetst zal de verzoekende partij immers het gesloten centrum hoe dan ook verlaten, zij het door de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten, zij het omwille van een eventuele vrijlating.

Het gesloten centrum kan bijgevolg niet worden beschouwd als de hoofdverblijfplaats in de zin van artikel 1 van de wet van 19 juli 1991, zodat een inschrijving op dat adres niet mogelijk was.

Concluant heeft dan ook terecht vastgesteld dat de verzoekende partij zijn verblijfplaats niet heeft op het grondgebied van de gemeente, zodat de aanvraag zonder schending van artikel 52, §3 van het Vreemdelingenbesluit kon worden geweigerd omdat de verzoekende partij niet verblijft op het grondgebied van de gemeente. Vermits de verzoekende partij aan de gemeente Brugge geen adres heeft medegedeeld waar zij kon worden ingeschreven in de bevolkingsregisters, diende de verwerende partij ook niet over te gaan tot een controle van een dergelijke verblijfplaats, hetgeen ook reeds door Uw Raad werd bevestigd (Arrest 68 181 van 10.10.2011, RvV X/II - stuk 11 .d.).

Geenszins is er dan ook schending van het zorgvuldigheidsbeginsel;

2.

Wat betreft vermeende schending van het redelijkheidsbeginsel, wijst verzoeker op de de facto onmogelijkheid voor verzoeker om een aanvraag gezinshereniging met een minderjarig Belgisch kind in te dienen.

Concluant kan enkel wijzen op de aangehaalde wetgeving in middel 3.A.a). Concluant is als Burgemeester verplicht om de vigerende wetgeving te volgen. De wet voorziet enkele voorwaarden bij de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, waaronder het hebben van een hoofdverblijfplaats, dewelke hier niet vervuld zijn.

Vervolgens dient concluant tevens te verwijzen naar de rechtspraak van Uw Raad, Arrest RvV 240 061 dd. 26.08.2020 (stuk 11.b)), Arrest RvV 253 270 dd. 21.04.2021 (stuk 11.c)) en Arrest RvV 269 018 dd. 25.02.2022 (stuk 11.e)), waarbij telkens bevestigd wordt dat een gesloten centrum niet kan gelden als een hoofdverblijfplaats.

Tevens stelt Arrest RvV 82 301 dd. 20.09.1999 dat het redelijkheidsbeginsel de rechter niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt. In casu is er geen wanverhouding tussen de motieven en het dispositief zodat er alvast geen schending van het redelijkheidsbeginsel is.

Kortom, concluant maakte een weloverwogen beslissing gebaseerd op vigerende wetgeving en heersende rechtspraak van Uw Raad. Uit niets blijkt dat de beslissing van concluant tegen alle redelijkheid ingaat.

3.

Gelet op bovenstaande, niet-limitatieve, argumentatie, blijkt genoegzaam dat het eerste middel, met name de schending van diverse wetsbepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur, faalt naar Recht.

Derhalve dient het beroep in die zin afgewezen te worden”.

4.3. Beoordeling

De materiële motiveringsplicht houdt in dat er voor elke bestuurshandeling rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan. Dit betekent onder meer dat die motieven steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid door het bestuur werden vastgesteld. Bovendien moet de overheid de gegevens die in rechte en in feite juist zijn, correct en zorgvuldig beoordelen en op grond van deze gegevens in redelijkheid tot een beslissing komen. Een beslissing schendt de materiële motiveringsplicht wanneer de motieven waarop ze steunt onjuist of onwettig zijn of de beslissing niet kunnen dragen. Het komt de Raad daarbij in principe niet toe het feitenonderzoek over te doen om zich aldus, wat de appreciatie van de zaak betreft, in de plaats te stellen van het bestuur. Het behoort daarbij wel tot de bevoegdheid van de Raad om, desgevraagd, na te gaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan en of de appreciatie daarvan met de vereiste zorgvuldigheid is gebeurd. Indien wordt geoordeeld dat de beslissing steunt op onbestaande, onvoldoende of onzorgvuldig bewezen feiten, dan is het materiële motiveringsbeginsel geschonden (RvS 14 juni 2016, nr. 235.051).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 52, §3, van het Vreemdelingenbesluit, waarop de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden in rechte is gesteund.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker op 5 augustus 2022, via een volmacht aan zijn advocaat, bij de diensten van stad Brugge een aanvraag heeft ingediend voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie c.q. Belg, en dit meer bepaald met het oog op de gezinshereniging met zijn Belgische minderjarige zoon J. C. De gemachtigde van de burgemeester van de stad Brugge leverde vervolgens een bijlage 19ter af. Dit document vermeldt dat het gaat om een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie die wordt ingediend in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Verder bevat de bijlage 19ter de identiteitsgegevens van de verzoeker en wordt er vastgesteld dat de verzoeker verklaart te verblijven te: Zandstraat 150, 8200 Brugge. Er wordt vastgesteld dat de verzoeker zich heeft aangeboden bij het gemeentebestuur in de hoedanigheid van vader of moeder van een minderjarige Belgische burger, nl. C. J. J. A., en dat de bloed- of aanverwantschapsband werd bewezen door middel van de geboorteakte en een kopie van het paspoort. Tevens wordt vermeld dat de verzoeker (onder

meer ook) bewijzen heeft voorgelegd van een affectieve en financiële band met zijn Belgische zoon. Tot slot bevat de bijlage 19ter ook nog de volgende passage: *“Overeenkomstig artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zal de aanvraag onderzocht worden door de Minister of zijn gemachtigde. De betrokkene zal binnen de zes maanden, namelijk op 05-02-2023, uitgenodigd worden om zich bij het gemeentebestuur aan te bieden, zodat de beslissing inzake deze aanvraag aan hem (haar) kan worden betekend”*.

Met toepassing van artikel 52, §3, van het Vreemdelingenbesluit heeft de gemachtigde van de burgemeester van de stad Brugge op 9 augustus 2022 echter besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, en dit om de volgende redenen:

*“x Uit de controle van de verblijfplaats blijkt dat de betrokkene niet verblijft op het grondgebied van de gemeente waar hij/zij zijn/haar aanvraag heeft ingediend ;
Het centrum voor illegalen is een gesloten centrum. Het is een transitcentrum waar de personen kort verblijven. Het centrum illegalen kan niet aanzien worden als een hoofdverblijfplaats, dit conform de Algemene Onderrichtingen van de bevolkingsregisters, gecoördineerde versie van 31 maart 2019. En uit de adrescontrole en de controle van het rijksregister blijkt dat het familielid die de gezinshereniging opent, niet op het grondgebied van de gemeente staat ingeschreven.”*

De verzoeker betoogt dat de vaststelling dat *“uit de controle van de verblijfplaats blijkt dat de betrokkene niet verblijft op het grondgebied van de gemeente waar hij zijn aanvraag heeft ingediend”* manifest onjuist is nu er eerstens geen woonstcontrole plaats vond en nu hij, bij een eventuele woonstcontrole, wel degelijk kon worden aangetroffen in het gesloten centrum te Brugge.

Uit de stukken van het administratief blijkt dat de verzoeker bij zijn aanvraag heeft verklaard te verblijven te Zandstraat 150 te Brugge, hetgeen het adres betreft van het gesloten centrum voor illegalen te Brugge. In de nota met opmerkingen erkent de verweerder uitdrukkelijk dat hij wist van de aanwezigheid van de verzoeker in het centrum voor illegalen te Brugge. De verweerder stelt eveneens er niet aan te twifelen dat de verzoeker er bij een fysieke controle aanwezig zou zijn (geweest) op de datum van de bestreden beslissing. De aanwezigheid van de verzoeker in het gesloten centrum voor illegalen te Brugge strookt met de gegevens van het administratief dossier. Zodoende staat het onbetwist vast dat de verzoeker bij een woonstcontrole wel degelijk zou zijn aangetroffen op het adres dat hij bij zijn aanvraag opgaf en dat gelegen is op het grondgebied van de stad Brugge. Het motief dat uit de controle van de verblijfplaats blijkt dat de verzoeker *“niet verblijft op het grondgebied van de gemeente”* waar hij zijn aanvraag heeft ingediend, steunt derhalve niet op werkelijk bestaande en concrete feiten. Een schending van de materiële motiveringsplicht is aangetoond.

De overige motieven die in de bestreden beslissing zijn opgenomen en het verweer in de nota met opmerkingen doen hieraan geen afbreuk.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat de verweerder in de eerste plaats heeft gemotiveerd dat de verzoeker, blijkens een controle van de verblijfplaats, niet verblijft op het grondgebied van de gemeente. Dit motief is niet deugdelijk. De bijkomende motivering *“Het centrum voor illegalen is een gesloten centrum. Het is een transitcentrum waar de personen kort verblijven. Het centrum illegalen kan niet aanzien worden als een hoofdverblijfplaats, dit conform de Algemene Onderrichtingen van de bevolkingsregisters, gecoördineerde versie van 31 maart 2019. En uit de adrescontrole en de controle van het rijksregister blijkt dat het familielid die de gezinshereniging opent, niet op het grondgebied van de gemeente staat ingeschreven.”* houdt op zich geen verband met het eerst vermelde motief dat de verzoeker niet verblijft op het grondgebied van de gemeente.

De Raad wijst er bovendien op dat de verzoeker een aanvraag indiende als vader van een minderjarige Belg, zoals voorzien in artikel 40ter, §2, 2°, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter, §2, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.

Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond.

Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld”.

Het Grondwettelijk Hof heeft in zijn arrest nr. 121 van 26 september 2013 gesteld dat deze bepaling voorziet in de mogelijkheid om een verblijf in het kader van gezinshereniging te verkrijgen voor de echtgenoot of partner van een Belgische onderdaan, voor de kinderen van de Belgische onderdaan en die van zijn echtgenoot of partner, alsmede voor de beide ouders van een minderjarige Belg. Aldus waarborgt deze bepaling het recht op gezinsleven van het kerngezin (GwH 26 september 2016, nr. 121/2013, B.54.1.) Ook de Raad van State heeft geoordeeld dat de in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet voorziene voorwaarden de wettelijke verankering vormen van het recht op de bescherming van het gezins- en familieleven van de familieleden van een Belg die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer als burger van de Europese Unie, zodat artikel 40ter van de vreemdelingenwet conform is aan artikel 8 van het EVRM (RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

De bij artikel 40ter, §2, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet bepaalde voorwaarde dat de vader of de moeder hun minderjarig Belgisch kind vergezellen of zich bij hem voegen, kan dan ook niet anders worden begrepen als dat de vader of moeder, derdelander, met de minderjarige Belg een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM hebben ontwikkeld. Door in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet de gezinshereniging van minderjarige Belgen met hun beide ouders toe te laten “zonder bijkomende voorwaarden”, houdt de wetgever met name rekening met de bijzondere band van afhankelijkheid tussen jonge kinderen en hun ouders (GwH 26 september 2016, nr. 121/2013, B.54.2.).

Volgens de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens kan dat slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden worden aangenomen dat er geen sprake meer is van een gezinsleven tussen een ouder en diens minderjarig kind (EHRM 21 december 2001, *Sen/Nederland*, § 28; EHRM 19 februari 1996, *Gül/Zwitserland*, § 32). Een kind dat wordt geboren uit een gehuwd of samenwonend koppel, maakt immers *ipso iure* deel uit van dit gezin en bijgevolg ontstaat er vanaf de geboorte, en door het loutere feit ervan, een band tussen dit kind en zijn ouders die een gezinsleven in

de zin van artikel 8 van het EVRM uitmaakt (EHRM (GK) 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije*, § 94; EHRM 8 januari 2009, *Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk*, § 30; EHRM 21 december 2001, *Sen/Nederland*, § 28; EHRM 11 juli 2000, *Ciliz/Nederland*, § 59; EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 60; EHRM 19 februari 1996, *Gül/Zwitserland*, § 32; EHRM 27 oktober 1994, *Kroon/Nederland*, § 30; EHRM 26 mei 1994, *Keegan/Ierland*, §§ 44-45).

Bijgevolg dienen de mogelijkheden om aan een vader of moeder van een minderjarige Belg alsnog het verblijfsrecht te weigeren restrictief te worden geïnterpreteerd.

Artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“§ 1. Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden " Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ", die voorkomen in de tweede paragraaf van de tekst op de voorzijde van dit document, worden geschrapt.

Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter.

Na de woonstcontrole wordt de betrokkene ingeschreven in het vreemdelingenregister en hij ontvangt een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur van zes maanden te rekenen vanaf de aanvraag.

De woorden " van het Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ", die voorkomen in het tweede lid van de tekst op zijde 1 van dit document, worden geschrapt.

§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken :

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

§ 3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

§ 4. Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een " verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie " overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

De kostprijs die de gemeente kan vorderen voor de afgifte van deze verblijfskaart mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen.

Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van deze verblijfskaart, dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfskaart.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

Artikel 52, §3, van het Vreemdelingenbesluit geeft het gemeentebestuur de bevoegdheid om de aanvraag te weigeren wanneer het familielid niet alle bewijsdocumenten heeft overgemaakt (eerste toepassingsgeval) en wanneer uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondebied van de gemeente verblijft (tweede toepassingsgeval).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker bij zijn aanvraag de nodige identiteitsdocumenten van hemzelf en zijn minderjarige zoon heeft gevoegd, alsook een afschrift van de geboorteakte en verschillende stukken aangaande de banden die hij met zijn zoon onderhoudt (foto's, verklaring van de moeder en een overeenkomst inzake het ouderlijk gezag, de verblijfsregeling en de onderhoudsbijdrage).

De verweerder heeft geenszins gesteld dat de verzoeker niet alle bewijsdocumenten zou hebben overgemaakt. Enkel het tweede toepassingsgeval van artikel 52, §3, van het Vreemdelingenbesluit wordt gehanteerd. Aangezien het gaat om een aanvraag voor een verblijfskaart als vader van een minderjarige Belg, dient deze weigeringsgrond beperkend te worden gelezen (zie *supra*). Bijgevolg kan de vaststelling dat de betrokkene niet op het grondgebied van de gemeente "*verblijft*", *in casu* niet via een door de verweerder vooropgestelde normdoel interpretatie worden verruimd tot de vaststelling dat de betrokkene vertoeft op een adres dat wel behoort tot het grondgebied van de gemeente, doch waar hij niet kan worden ingeschreven in de bevolkingsregisters zoals bepaald in de wet van 19 juli 1991 betreffende de bevolkingsregisters, de identiteitskaarten, de vreemdelingenkaarten en de verblijfsdocumenten. De thans bestreden beslissing werd overigens niet getroffen in het kader van een eventuele aanvraag van de verzoeker om op het adres van het gesloten centrum voor illegalen te Brugge te worden ingeschreven in het vreemdelingenregister, doch zij betreft de weigering van een "*verblijfsrecht*" als vader van een minderjarige Belg.

Krachtens artikel 52, §3, van het Vreemdelingenbesluit heeft de Koning aan het gemeentebestuur slechts de bevoegdheid toegekend om de aanvraag te weigeren in twee specifieke toepassingsgevallen, waarbij het tweede *in casu* restrictief dient te worden geïnterpreteerd. Bijgevolg moet de term "*verblijven*" worden begrepen in zijn taalkundige betekenis, als het louter feitelijk verblijf hebben of het vertoeven op het grondgebied van de gemeente. De verweerder heeft het gesloten centrum voor illegalen te Brugge met betrekking tot de kennisgeving van de bestreden beslissing overigens als volgt aangeschreven "*ik stuur u hierbij het document Bijlage 20 – Beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden voor hogergenoemd persoon die in uw centrum verblijft*" (de Raad onderlijnt). Het is deze taalkundige betekenis die *in casu* ook bij de toepassing van artikel 52, §3, van de Vreemdelingenwet aan de orde is.

Aan de term "*verblijft*" wordt in artikel 52, §3, van het Vreemdelingenbesluit in elk geval geen enkele andere kwalificatie toegekend en nog minder kan erin worden gelezen dat het gemeentebestuur de aanvraag kan weigeren wanneer de aanvrager slechts tijdelijk verblijft op het grondgebied van de gemeente dan wel dat hij op een adres in de gemeente verblijft waar hij niet kan worden ingeschreven in het vreemdelingenregister. Dat bepalingen van artikel 52, § 1, van het Vreemdelingenbesluit omtrent de inschrijving in het vreemdelingenregister en de afgifte van een attest van immatriculatie na een controle op de verblijfplaats bevatten op zich geen weigeringsgronden en zij doen geen afbreuk aan de specifieke bevoegdheid die *in casu* door artikel 52, §3, van het Vreemdelingenbesluit aan het gemeentebestuur wordt verleend.

Het verweer in de nota met opmerkingen kan dan ook niet overtuigen. De rechtspraak van de Raad waarnaar hij verwijst, kent geen precedentenwerking. Geen van de door de verweerder genoemde arresten betreft overigens de weigering van het verblijfsecht als vader of moeder van een minderjarige Belg.

Het enig middel is, in de hierboven aangegeven mate, gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Brugge van 9 augustus 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE